

CHUYỆN KÊ CÂN ĐÀI LOAN

Một lần nữa “xạo sự tôi” xin cảm ơn tất cả mọi người hỏi thăm sức khỏe và nhắc nhở sao không có bài viết mới. Như xạo sự tôi có thưa trước đây “không có ‘sự’ thì làm sao ‘xạo’ được”. Tôi là lính đánh giặc ngoài xa, không phải lý thuyết gia, bình luận gia, phê bình gia, và nhất là không phải chửi mướn gia hay viết thuê gia gì... gì... đó, nên khi có sự kiện thời cuộc nào của thế giới liên quan đến vận mệnh dân tộc Việt Nam ta, tôi viết “xạo” đôi ba dòng để gọi là góp ý cho vui thế thôi. Thiên hạ thì năm người mười ý làm sao xạo tôi chấp bút cho vừa lòng hết tất cả mọi người?

Mấy ngày qua, nhân đọc một vài bài viết có tựa đề rất “nổ” như một tạc đạn ném vào nhà hàng khách sạn năm sao ở ngay thủ đô Đài Bắc của Đài Loan. “Đài Loan Cảnh Báo Nguy Cơ Chiến Tranh ‘Cận Kề’ Với Trung Quốc”. Mở đầu bài viết: “93 máy bay Trung Quốc xâm nhập vùng nhận dạng phòng không (ADIZ) của Đài Loan trong ba ngày từ 01 đến 03/10/2021. Ngoại trưởng Đài Loan cảnh báo nguy cơ xung đột vũ trang cận kề, kêu gọi Úc chia sẻ thông tin tình báo và nhân mạnh Đài Loan sẽ tự vệ đến cùng trong trường hợp bị tấn công...”. Sau đó tác giả trích hàng chục lời tuyên bố của hàng chục giới chức cao cấp của chính phủ Mỹ, Úc, Đài Loan, Nhật Bản, chung chung là Mỹ cùng với các đối tác chiến lược trong vùng Thái Bình Dương sẽ bảo vệ Đài Loan. Chỉ nhận định khơi khơi như vậy, chứ không ai dám khẳng định rằng Mỹ có trực tiếp can thiệp bằng vũ lực hay không. Có thể vì bài học Afghanistan tháng 8 vừa qua mà dư luận rất dè dặt trong việc quyết đoán. Hàng trăm ý kiến, nhận định của các giáo sư sử gia của các trường Đại Học nổi tiếng khắp thế giới trái ngược nhau về tình hình Đài Loan. Một bên thì cho rằng việc Trung Cộng Đánh chiếm Đài Loan bằng vũ lực là hợp pháp, vì đã từ lâu lục địa Bắc Kinh vẫn xem Đài Loan là một phần lãnh thổ của Tàu, nên đó là chuyện nội bộ của Tàu, không ai có quyền xía mồm vào. Một bên thì nêu một đồng tài liệu hiệp ước này, nghị quyết kia của cái thùng tá pín lù Liên Hiệp Quốc để cho rằng Trung Cộng vi phạm chủ quyền Đài Loan. Máy ông bà ký giả, ký thiết tua tủa nhào lên diễn đàn bình loạn cào cào lên tưởng chừng như hồng quân Trung Cộng đang sẵn sàng xuống xuống ba lá vượt 180km qua eo biển Đài Loan để đổ bộ lên hòn đảo nhỏ bé của Tưởng Giới Thạch này vậy.

Đâu phải mới ngày hôm qua, hôm kia là lần đầu tiên chiến đấu cơ Trung Cộng xâm nhập vùng nhận dạng phòng không của Đài Loan, mà nó đã có từ năm 2012, từ ngày Tập Cận Bình lên nắm chính quyền Bắc Kinh. Trong suốt năm 2020 chiến đấu cơ Trung Quốc thâm nhập vùng nhận dạng phòng không ADIZ của Đài Loan tổng cộng 380 lần. Mới chỉ trong 9 tháng đầu năm nay, Đài Loan đã ghi nhận 500 vụ và gần 100 trong số đó được thực hiện nội trong ba ngày vừa qua, vào lúc Bắc Kinh mừng lễ Quốc Khánh và một chục ngày trước Quốc Khánh Đài Loan. Cũng liên tục vài ba năm về trước, không quân của Trung Cộng đã xâm phạm không phận của đảo Điếu Ngư tức đảo Senkaku, và bốn cũ cứ

soạn đi, soạn lại tháng này qua năm khác mà Senkaku vẫn là Senkaku của con cháu Thái Dương Thần Nữ, chú Ba chỉ hù dọa con nít, rồi thôi. Cũng trong suốt năm 2020 nhiều live stream gốc Anammít nhà ta nổi tiếng, có hàng triệu khán thính giả ngưỡng mộ theo dõi tin tức hàng ngày về các cuộc tập trận nhỏ, lớn của lực lượng hải quân hùng hậu tối tân của Hoa Kỳ có khi có tới ba bốn hàng không mẫu hạm USS tham dự, đôi khi phối hợp với Philippine, Nhật Bản, Nam Hàn và cuối cùng hình thành khối QUAD gồm có Mỹ–Nhật–Ấn và nay thêm AUKUS tức Mỹ–Úc–Anh. Cũng trong suốt thời gian này, giới truyền thông cũng thi đua nhau loan tải những tin “giật gân” rằng thì là Mỹ tập trận nhỏ thì Tàu cũng tập trận nhỏ, Mỹ tập trận lớn thì tàu cũng tập trận lớn. Hai bên dương oai diễu võ phùng mang trọn mắt cứ tập trận rồi lại tập trận, có vài ông bà livestreamer lưu vong ty nạn còn “cường điệu” khẳng định rằng chắc chắn 100% chiến tranh vũ trang sẽ xảy ra nay mai (sic). Tổng kết chỉ toàn là tin sờ mu rùa nói phét câu like khán thính giả ăn huê hồng của youtube! Cứ tập trận tốn bao nhiêu tiền bạc từ tiền thuế của người dân, mà về phía Tàu Cộng, chỉ có hai cái đảo nhỏ xíu Senkaku và Đài Loan mấy chục năm nay cũng chưa có một tên lính hồng quân nào dám bén mảng đặt chân lên hai đảo này để hái trái dưa đổi mạng là sao...? Tóm lại “chú Ba ve chai lông vịt” chỉ có ăn hiếp được thằng gia nô Hà Nội mà thôi.

Năm 1949, trong Nội chiến Trung Quốc, chính quyền Trung Hoa Dân Quốc do Tưởng Giới Thạch lãnh đạo đã triệt thoái khỏi Nam Kinh để di chuyển đến Đài Bắc là thành phố lớn nhất Đài Loan khi đó. Trung Hoa Dân Quốc (THDQ) tiếp tục tuyên bố chủ quyền trên toàn cõi Trung Quốc, theo tuyên bố này của THDQ là bao gồm đại lục Trung Quốc và Đài Loan gồm cả Ngoại Mông tức Mông Cổ và các khu vực khác. Các lãnh thổ duy nhất không thuộc Đài Loan vẫn còn nằm dưới sự kiểm soát của THDQ là Kim Môn và Mã Tổ vì còn là đặc khu nhượng địa. Trong khi đó tại Trung Quốc đại lục thì chính quyền thành lập Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa tức bao gồm cả Đài Loan và Ngoại Mông và tuyên bố là đại diện hợp pháp duy nhất cho cả nước Trung Quốc và xác quyết rằng Trung Hoa Dân Quốc của Tưởng Giới Thạch không còn tồn tại. Lực lượng của thống chế Tưởng Giới Thạch thua kém hơn, phải bỏ tay dẫn khoảng 2 triệu người, gồm chủ yếu là quân nhân, lực lượng Quốc Dân Đảng, các thành phần trí thức và doanh nhân quan trọng “di tản” từ Trung Quốc đại lục tới chiếm hữu đảo Đài Loan làm nơi định cư và đã chuyển đến Đài Bắc nhiều dự trữ vàng và ngoại tệ vốn là tài sản quốc gia từ đại lục. Từ thời kỳ này cho đến những năm 1980, Đài Loan được đặt dưới chế độ gọi là “Thiết Quân Luật”. Không có sự khác biệt nào dù là nhỏ giữa Quốc Dân Đảng và chính quyền, tài sản công, tài sản nhà nước và sở hữu của đảng đều có thể chuyển đổi cho nhau. Nhân viên chính quyền và đảng viên không thể phân biệt được, với nhiều công chức, viên chức được kết nạp là đảng viên Quốc Dân Đảng. Tóm tắt, chế độ Đài Loan dưới sự lãnh đạo của “Họ Tưởng” là một chế độ hoàn toàn tự do dân chủ.

Ban đầu, Hoa Kỳ bỏ rơi Chính Phủ Trung Hoa Dân Quốc, Mỹ nhận định rằng sớm hay muộn gì Đài Loan sẽ nhanh chóng bị Trung Cộng chiếm lĩnh. Cái gì của Caesar trả lại cho Caesar. Tuy nhiên, sau khi chiến tranh Triều Tiên bùng nổ vào năm 1950, tổng thống Hoa Kỳ ông Harry S. Truman thay đổi lập trường, phái Hạm đội 7 đến trú tại eo biển Đài

Loan, phòng ngừa hai bên phát sinh xung đột. Đầu thập niên 1950, binh sĩ Trung Hoa Dân Quốc cũng triệt thoái khỏi đảo Hải Nam, đảo Đại Trần, đặt trọng tâm vào Đài Loan, Bành Hồ, Kim Môn, Mã Tổ. Sau đó, Hoa Kỳ thông qua “Điều Ước Phòng Ngự Chung Trung–Mỹ” và “Quyết Định Formosa 1955” nhằm can thiệp tình hình khu vực, khiến cho chính phủ Trung Hoa Dân Quốc có thể duy trì quyền hành khu vực Đài Loan không lệ thuộc vào chính quyền Bắc Kinh. Đồng thời Chính phủ Trung Hoa Dân Quốc của Tưởng Giới Thạch chủ trương có chủ quyền với Trung Quốc đại lục và Ngoại Mông Cổ. Do ảnh hưởng từ cục diện và tình thế Chiến Tranh Lạnh, Liên Hợp Quốc và đa số quốc gia phương Tây tiếp tục công nhận Trung Hoa Dân Quốc là chính phủ hợp pháp đại diện cho “Trung Quốc”. Một mấu chốt lịch sử cần nhắc lại ở đây. Phiên họp đầu tiên của Hội Đồng Bảo An Liên Hiệp Quốc (Hội Quốc Liên Cũ) được triệu tập ngày 17 tháng 1 năm 1946 tại Church House, London. Nguyên thủy, các thành viên thường trực được chọn từ những cường quốc chiến thắng sau chiến tranh thế giới thứ hai: Trung Hoa Dân Quốc, Pháp, Liên Xô, Anh và Mỹ. Như vậy từ năm 1946, Trung Hoa Dân Quốc, sau này là Đài Loan có vai trò và vị trí ngang hàng với bốn siêu cường quốc Mỹ – Nga – Anh – Pháp cho đến năm 1971. Trong suốt cuộc đệ nhị thế chiến Trung Hoa Dân Quốc của Tưởng Giới Thạch đã có công không nhỏ trong việc đánh đuổi quân Phát Xít Nhật. Vì sự quá dè dặt và tinh thần chủ hòa với Cộng sản sau chiến tranh, nên năm 1949 tổng thống Harry S. Truman làm ngơ để hồng quân của Mao Trạch Đông tốc chiến chiếm lĩnh toàn thể lãnh thổ lục địa Trung Hoa. Nhưng tiếp ngay sau năm đó, năm 1950 Mao được Nga thổi ống đu đủ bèn xua quân đánh chiếm bán đảo Triều tiên, khiến Truman phải thay đổi thái độ đưa hạm đội 7 vào eo biển Đài Loan trấn giữ ở đó, và vẫn còn ảnh hưởng cho đến ngày nay.

Đầu thập niên 1970, Mỹ đang vướng vào cuộc chiến tranh Việt Nam, bèn chuyển hướng chiến lược o bé ve vãn Tàu, nên kiếm cơ đẩy Trung Hoa Dân Quốc (Đài Loan) ra khỏi Liên Hiệp Quốc và để cho Cộng Hoà Nhân Dân Trung Quốc tức Trung Cộng thay thế ghế thành viên thường trực Hội Đồng Bảo An Liên Hiệp Quốc vào năm 1971, tới năm 1972 Nixon gặp Mao qua kịch bản “ngoại giao bóng bàn” mở đầu cho một kịch bản chính trị mới trong liên hệ Mỹ–Tàu và Đài Loan. Mặc dù bị hất văng ra khỏi một trong năm cái ghế của Hội Đồng Bảo An Liên Hiệp Quốc, nhưng mặc nhiên cả thế giới vẫn tiếp tục công nhận Đài Loan như một quốc gia riêng biệt độc lập với lục địa, tương tự như Hong Kong và Ma cao vẫn trong tình trạng là một đặc khu nhượng địa hoàn toàn tự trị trên mọi lãnh vực, và về sau trở thành một trong bốn con hổ hay con rồng kinh tế của vùng Đông Á bao gồm Nam Hàn, Singapore, Hong Kong và Đài Loan.

Sau khi Mao Trạch Đông qua đời năm 1976, tháng 12 năm 1978 Đặng Tiểu Bình trở thành lãnh tụ tối cao Trung Cộng. Đặng Tiểu Bình sinh ra trong một gia đình địa chủ có học thức ở tỉnh Tứ Xuyên, Đặng học tập và làm việc tại Pháp trong những năm 1920, nơi ông đã trở thành một người đi theo chủ nghĩa Mác Lê. Ông gia nhập Đảng Cộng sản Trung Quốc năm 1923. Trong thời gian trở lại Trung Quốc, Đặng gia nhập tổ chức đảng ở Thượng Hải, trở thành một chính ủy của Hồng Quân Trung Quốc ở những khu vực nông thôn. Năm 1931, ông bị giáng cấp do việc ủng hộ Mao Trạch Đông, nhưng được

thăng cấp trở lại trong Hội nghị Tuân Nghĩa 1935. Khoảng cuối những năm thập niên 1930, Đặng được xem là một “nhà cách mạng kỳ cựu” bởi vì ông đã từng tham gia cuộc Vạn Lý Trường Chinh. Sau khi nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa được thành lập năm 1949, Đặng làm việc ở Tây Tạng cũng như vùng Tây Nam Trung Quốc nhằm củng cố sự quản lý của Đảng Cộng sản Trung Quốc. Với vai trò là Tổng Thư Ký trong những năm thập niên 1950, Đặng đứng đầu “chiến dịch chống cánh hữu” được phát động bởi Mao và có công lớn trong việc cải cách nền kinh tế Trung Quốc sau chiến dịch Đại Nhảy Vọt (1958–1960). Tuy nhiên, những chính sách kinh tế của Đặng đã khiến ông mất đi sự ủng hộ của Mao Trạch Đông và bị thanh trừng hai lần trong Cách Mạng Văn Hóa. Đặng có tướng ngũ đoản lại thêm lé và lùn. Tướng ngũ đoản là tướng cực quý gồm có: đầu ngắn, mặt ngắn, tay ngắn, chân ngắn, thân ngắn thường đi kèm những điều kiện khác như: xương thịt nhỏ nhắn, ấn đường nở nang đầy đặn, thần thái uy nghi ngũ nhạc triều qui... Nhưng cũng lại là có nét tứ bất tướng hay tứ độc: nhất lé, nhì lùn, tam hô, tứ rỏ nói lên tính chất con người ma mãnh nhiều thủ đoạn khó lường. Đặng không bao giờ muốn ngồi vào ghế chính vị, và khi chết cũng không có quốc táng. Lên lãnh đạo một đất nước bao phủ bởi những xung đột xã hội, vỡ mộng với ý thức hệ và rối loạn do những nguyên nhân từ các chính sách của thời kỳ Mao Trạch Đông nắm quyền, Đặng đã bắt đầu mang đất nước vào khuôn khổ. Đặng cũng biết số Tử Vi của mình là Nhật Nguyệt hãm địa, mệnh có Thái Dương thuộc hỏa, cư Hợi thuộc thủy là lạc hãm ở thế Nhật trầm thủy để, nhưng nhờ có Hóa Kỵ nên lé và lùn, do đó Đặng biết rằng không ngồi chính vị được. Mặc dù Đặng Tiểu Bình chưa bao giờ có chức vụ Nguyên Thủ Quốc Gia hay đứng đầu chính phủ hoặc Tổng Bí Thư Đảng Cộng sản Trung Quốc, nhưng nhiều người gọi ông là “kiến trúc sư” của một kiểu tư tưởng mới mà kết hợp tư tưởng Chủ Nghĩa Xã Hội với thị trường tự do, được gọi là “chủ nghĩa xã hội mang màu sắc Trung Quốc”. Ông mở cửa Trung Quốc giao lưu với thị trường thế giới, những chính sách phát triển Trung Quốc thành một trong những nền kinh tế phát triển nhất thế giới và tăng phẩm chất cuộc sống của hàng trăm triệu người. Đặng được bình chọn là Nhân Vật Của Năm của tạp chí Time năm 1978 và 1985. Ông bị chỉ trích vì ra lệnh trấn áp những người biểu tình trong sự kiện Thiên An Môn, nhưng được khen ngợi cho sự tái khẳng định của ông về chương trình cải cách trong chuyến đi xuống phía Nam năm 1992, cũng như sự kiện bàn giao Hồng Kông cho Trung Quốc năm 1997. Họ Đặng chủ trương mở rộng cửa giao lưu với thị trường thế giới, dĩ nhiên trước tiên phải nói đến thị trường Đài Loan và Hồng Kông. Sự kiện này đã tạo cho giới lãnh đạo Trung Quốc sản sinh ra nhiều tập đoàn “tư bản đỏ” với những phe phái khác nhau, một dấu hiệu ly chung tự hoại của cộng sản. Hiện Tàu Cộng có ba (3) phái chính đang đấm đá nhau kịch liệt sau bốn (4) năm làm tổng thống của Donald Trump:

–”Đoàn Phái” của cựu chủ tịch nước Hồ Cẩm Đào.

–”Giang Phái” của cựu tổng bí thư đảng Giang Trạch Dân.

–”Đại Hằng” Sự kiện nóng bỏng nhất hiện nay của Tàu là vụ bê bối tài chính của tập đoàn bất động sản Evergrande còn gọi là “Đại Hằng”, tập đoàn này được phe Hồ Cẩm

Đào “Đoàn Phái” đỡ đầu, đồng thời cũng được sự hỗ trợ của “Giang Phái” cũng được gọi là “Phái Thượng Hải” của Giang Trạch Dân, nôm na là “cổ phần”.

–” Thái Tử Đảng”, Evergrande cũng được gọi là “Thái Tử Đảng” dưới quyền sinh sát của Tập Cận Bình đang nằm trên bàn cờ đấu đá chính trị nội bộ hiện thời. Những mối quan hệ này giải thích lý do tại sao Evergrande là một doanh nghiệp tư nhân mà lại có thể lực bao trùm cả thế giới như thế. Tập Cận Bình chủ trương ưu tiên doanh nghiệp nhà nước của mình, và tự nhận mình như Hoàng Đế sinh ra cuộc đấu đá sinh tử của nhiều bên hiện nay cũng chỉ vì một chữ “USD-\$”. Lại ăn thêm một đòn chí tử “trade war” của Donald Trump trong mấy năm trước đây, “Tập Chủ Tịch” choáng váng tối tăm mặt mũi đang phải đối phó với họa nội loạn tiêu tường trước mắt.

Rất nhiều giáo sư chính trị học của nhiều Đại Học Chính Trị trên thế giới, rất nhiều chính trị gia nổi tiếng đều đồng thuận một lập luận cho rằng sở dĩ Bắc Kinh gia tăng áp lực và đe dọa Đài Loan là vì Tập Cận Bình muốn chuyển “nội loạn” nói trên ra ngoài lãnh thổ Tầu thành “ngoại loạn” để dễ bề thanh toán sự đề kháng nội bộ.

Jean-Pierre Cabestan, một chính trị gia người Pháp, chuyên nghiên cứu về Trung Cộng, tác giả quyển sách “Trung Quốc Ngày Mai Chiến Tranh Hay Hòa Bình” có nhận định như sau: “Những tham vọng của Bắc Kinh tại Biển Đông, quyết tâm của ông Tập Cận Bình thống nhất Đài Loan là những thùng thuốc súng có thể nổ bất cứ khi nào và càng lúc càng có nhiều tiếng nói cho rằng Trung Quốc ít có khả năng để giành chiến thắng. Thế cân bằng về lực lượng đang được hình thành với vai trò ngày càng lớn của Nhật Bản trong khu vực và các đối tác chiến lược khác như ASEAN, QUAD, AUKUS trong trường hợp Mỹ – Trung đổ sức về quân sự. Phải chăng Trung Quốc bắt cộng đồng quốc tế và nhất là công luận trong nước tập trung vào điểm nóng là eo biển Đài Loan để quên đi hàng loạt những khó khăn nội bộ từ nguy cơ tập đoàn bất động sản lớn thứ nhì toàn quốc vỡ nợ đến những chỉ số kinh tế cho thấy tăng trưởng đang khựng lại”?

Trung Cộng đã nhiều lần khẳng định đưa Đài Loan trở về với “đất mẹ” bằng mọi giá, kể cả bằng giải pháp quân sự. Các hoạt động quân sự của Trung Cộng càng lúc càng dồn dập tại eo biển Đài Loan khiến một số chuyên gia cho rằng “xung đột vũ trang là điều khó tránh khỏi và chiến tranh có thể nổ ra sớm hơn dự kiến...”. Có thực là Bắc Kinh đang khơi mào chiến tranh hay không? Dựa trên những sự kiện đang xảy ra trước mắt thì xin thưa ngay rằng là “có” nhưng chỉ có “khởi mào” chứ chưa “khởi động”. Hơn ai hết Tập Cận Bình và chính trị bộ Bắc Kinh biết rằng đối thủ Mỹ đang sẵn sàng chờ đợi giây phút đó từ lâu, giây phút phát súng khai hỏa của Tàu Phù! Về phía Mỹ thì không có lý do gì để chầm ngòi nổ từ lâu và ngay lúc này, vì “Người Mỹ” chủ trương công thành là hạ sách. Obama khởi đầu chuyển trục, Donald Trump tiếp nối tăng cường tối đa lực lượng của Mỹ ở biển Đông chỉ để... tập trận, Chú Ba nổi máu ba Tàu ve chai lông vịt cũng thi đua tập trận cho tốn kém chơi. Trong bốn năm cầm quyền, Kim Mao Sư Vương Trump giáng cho một chiêu “công lương” khiến Tàu cái bang tám túi giờ chỉ còn bốn túi, với sự khủng hoảng tài chánh có cơ nguy phá sản của tập đoàn “Đại Hàng” Evergrande do Tập Cận

Bình làm bang chủ hiện giờ, đang bị các ngài hậu duệ của Đặng Tiểu Bình như Hồ Cẩm Đào, Giang Trạch Dân, Tăng Khánh Hồng hằm hè kéo chân họ Tập xuống, do đó, bằng mọi giá Tập phải lo cho bà Mạch Văn Châu về nước làm tù nhân khai báo nhân sự “huong đàn chủ” địch nhân để hồng cứu vãn tình thế. Chúng ta bình thân nhìn xem vô quýt nào dầy gập móng tay ai nhọn.

Hơn ai hết Tập Cận Bình và chính trị bộ Bắc Kinh biết rằng dù vịn vào bất cứ lý do gì để đánh chiếm Đài Loan lúc này là một hành động tự sát, dù đối thủ như Đài Loan, Mỹ, Nhật không què cũng chột vì hỏa tiễn bay lung tung như pháo bông trong trường hợp Mỹ lâm trận, và hãy tưởng tượng xem nếu Mỹ tuyên chiến với Tàu Cộng tương tự như sau trận Trân Châu Cảng, Mỹ tuyên chiến với Nhật Bản thì những gì xảy ra cho kiều dân Nhật đang cư trú tại Hoa Kỳ. Duy nhất chỉ có một trường hợp ngoại lệ là trừ phi Joe Biden và Đảng Dân Chủ Hoa Kỳ còn giữ lời hứa của “bà ngoại Hia lá rì” của tay kem đánh răng Hynos Obama đã “Bán Đài Loan cho Tàu Cộng với giá 4,500 tỷ USD” như dư luận đồn đoán trước đây. Nếu sự thật như vậy, thì Bắc Kinh không cần điều động hàng chục chiếc Su-30 bay tới, bay lui, bay qua, bay lại ngày này qua tháng kia chi cho tốn xăng. Họ cũng biết binh pháp là “xuất kỳ bất ý”, đánh thì không nói, ngược lại nói mà không đánh, binh bất yếm trá bất dụng binh, yếm trá mà cứ hù với dọa khoa trương chiếc thuyền buồm Liêu Ninh vốn là tàu phế thải của Ukraine chỉ làm cho thiên hạ cười chơi...!!!

Ông Hoàng Đế Tập Cận Bình Oi!

Hằng đêm, xạo sự tôi vẫn thắp ba nén nhang cầu xin ông đánh Đài Loan thì đánh mẹ nó cho rồi, cứ vòn tới, vòn lui như mèo vòn chuột rồi chẳng đi tới đâu. Ông đánh chiếm Đài Loan để phỏng tay trên nhưng phải đề phòng “trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết”. Tôi nghiệp cho bọn ruồi muỗi của khu mả Ba Đình chết bảy còn ba, chết hai còn một cũng chưa ra thái bình. Nó phải chết ráo chết rụi thì may ra. Đó là lý do chính mà xạo sự tôi chỉ cầu nguyện Ông Tập đánh Đài Loan càng sớm càng tốt. Chiến đấu cơ, oanh tạc cơ tối tân nhất thế giới của ông cứ nhào lộn hoài tới chừng nào đây? Hay tới chừng nền kinh tế của ông hết xăng, hết nhót. Ông chỉ hù dọa Đài Loan nói riêng và hù dọa thế giới nói chung mà không lấy lại Đài Loan được bằng mọi giá như ông đã từng tuyên bố thì ông nên học lại bài học của Mao là “đóng cửa nhà dạy bầy con cháu của Giang Trạch Dân, Hồ Cẩm Đào...” còn nữa, còn nhiều “lãnh chúa đầy quyền lực trong bóng tối xã hội đen” trên lục địa bao la của ông. Đó là chưa kể những cái vòi bạch tuộc từ bên ngoài. Tôi chia buồn cùng ông đang ở trong thế thù trong, giặc ngoài mà Washington Mỹ để âm mưu chiến lược thật khó lường cho tâm cỡ não trạng giới hạn loại thái tử đảng như ông làm sao có thể đương cự với thế giới “Long Đầm” ẩn sau “Nhà Trắng” chứ? Như thường lệ “Xạo sự” cho vui rồi bỏ, ai biết gày sau sẽ ra sao.

Thân kính chúc quý vị ngày vui qua lâu khi trời đang vào Thu.

Jane HOATUDO

*Nguồn: Internet eMail by **My Loan** chuyển*

*Đăng ngày Chúa Nhật, October 10, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*